

kind, verrast Elout door een haast voorbarige fixatie van het persoonlijke, een overheersen van het fænotype in zijn gezicht. Er zijn Romeinse kinderkopjes — uit het tijdperk der decadentie — welke hetzelfde verschijnsel vertonen; niets van het schematisch-kinderachtige is hier meer voorhanden. Zelfs de neus-aanzet, dit uiterst beetje neus, is vol persoonlijkheid en typeert het gezicht volledig, ook wanneer men zich de bewuste en schier definitieve mond wegdenkt. De hoge voorhoofdsvorm, de uitgesproken kin, de duidelijke plaatsing der kaakhoecken en jukbeenbogen, alles karakteriseert dit sensitieve gelaat even zelfstandig als de sterk naar beneden gebogen wenkbrauwen, die de ogen

Pieter Starreveld, Bambi, marmer

hun ietwat exotische amandelvorm verschaffen en het geheel een gevoeligheid verlenen, welke de scherpte van de nu al voor ironie toegankelijke mond rijkelijk compenseert.

Toch heeft dit gezichtje nog nauwelijks trekken; alle karakteristieken ervan zijn oorspronkelijk, congenitaal. Het is vóór alles in dit levensstadium nog een interessant eugenetisch product, uitermate wondbaar ofschoon niet kneedbaar; teer en licht te beschadigen ofschoon nimmer te verwoesten. Het is stabiel ofschoon verre van harmonisch in aanleg. Maar het is nog ongerept en van nerveuze gevoeligheid omringd; het vibreert in de geladenheid van zijn omgeving. Daarom verschanst het zich achter gewoonten, wordt het beveiligd door stille regelmaat. Zodra deze echter verbroken wordt, komt het diepere